

πηγουμένων ἐργατῶν, εἰς ἀπόστασιν πέντε περίπου μέτρων, καθαριζόντων τὰς ράβδους ἀπὸ τῆς σωρευθείστης ἄμμου καὶ χαλικίων. Συντρίbeι δὲ ὡς πιπέρι καὶ δγκώδη λιθάρια ἢ μηχανὴ συναντώμενα ὑπὸ τοὺς πόδας της.

Ἐβλάδομεν ἐπίσης ἀφορμὴν νὰ δοκιμάσωμεν καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἵππων ἐπιρροὴν τῆς ἀτμομηχανῆς. Ἰκανοὺς ἵππους κάροων, οὓς συνηντήσαμεν, εἴδομεν ἀπαθέστατα θεωμένους παρελαύνουσαν τὴν μηχανὴν, ἀν καὶ καρραγωγεύς τις ἐνόμισεν ὅτι ἔπειπε νὰ συλλάβῃ τὸν ἵππον του ἀπὸ τὸ αὐτὸν διὰ νὰ μὴν ἀγριέψῃ !

Ἄλλα διὰ νὰ λείψῃ πᾶς τοιοῦτος κίνδυνος ἀρκεῖ νὰ εὐρυθῇ ἡ ἀπὸ παλαιοῦ Φαλήρου εἰς Νέον ὁδός. Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ συγεννοθῇ τὸ Δημόσιον μετὰ τῆς Ἐταιρίας καὶ τῶν παροδίων. Οἱ τελευταῖοι δὲν πρέπει νὰ φανοῦν γλισχροὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτῆν. Δὲν πρέπει κάνεις νὰ ἔχῃ σπῆτι μόνον ἀλλὰ καὶ δρόμον. Μόνον εἰς Ἑλληνας εἶνε αὐτὴ ἡ διάθεσις τῆς λωποδυσίας εἰς δυνατὸν δημοσίας ὁδοῦ, πρὸς στένωσιν αὐτῆς καὶ εὔρυνσιν τῆς οἰκίας. Πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ὁ δρόμος κάμνει τὸ σπῆτι, ὅπως τὸ ἔνδυμα τὸν ἄνθρωπον. Ἐξοχικὴ μάλιστα ὁδὸς πρέπει νὰ ἔναισται τὸ δυνατὸν εὔρεται. Καὶ ἐπειδὴ αἱ ἐν Φαλήρῳ παραθαλάσσαιοι οἰκίαι ἀνήκουν ὅλαι εἰς πλουσίους, ὁ συμβιβασμὸς πρὸς πλάτυνσιν τῆς ὁδοῦ δὲν πιστεύομεν νὰ ἀπαντήσῃ μεγάλας δυσκολίας.

Καλὸν δὲ εἶνε καὶ ἡ Ἐταιρία νὰ ἡγόραζε γῆν διὰ τὸν ἀκείθεν τῆς δημοσίας δρόμου διὰ κατεσκεύασσε, νὰ συμπληρώσῃ τὸν δρόμον τοῦτον καὶ πέραν τῆς δημοσίας, συνεχίζουσα οὕτω τὸν ἴδιον τῆς δρόμου μέχρι τινὸς σημείου, διεθετήσασα δηλαφορία νὰ γίνηται ἔλευθέρα καὶ ἀνοικτή. Καὶ ὡς μᾶς εἰπον, οἱ κύριοι διευθυνταὶ τῆς Ἐταιρίας ἔχουν κατὰ νοῦν τὴν συμπλήρωσιν αὐτῆς.

Ἡ ἐπιχείρησις εἶμεθα βέβαιοι ὑπὸ τοιαύτης επιτυχίας, θὰ στεφθῇ, ὥστε ἡ Βελγικὴ Ἐταιρία μετὰ γενναιότητος δύ-

ναται νὰ προδῆ εἰς τὰς θυσίας αὐτὰς, καθιστῶσα τὸ ἔργον της τέλειον.

Τοικύται περίπου εἶνε αἱ ἐντυπώσεις τῆς μικρᾶς μας ἐκδρομῆς τοῦ Σαββάτου, ἀς ἔξεθέμεθα ἐν πάσῃ ἀμεροληψίᾳ καὶ μετὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, διὰ ἡμεῖς ἀφ' ἡς ἐπατήσαμεν ἐν Ἀθήναις αἰσθανόμεθα καὶ καλλιεργοῦμεν ὑπὲρ παντὸς συνδεομένου μὲ τὸν καλλωπισμὸν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς καλῆς μας πρωτευούσης.

Καλεθάν

XRONIKA

Ο Αἰώρ μᾶς ἀνεκάλυψεν, ὅτι ὅν δὲν θὰ παρευρεθοῦν ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα εἰς Μόσχαν, τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι φοβοῦνται νὰ μὴν τοὺς πάρη κατὰ λάθος καμπιὰ βόμβα, ἀλλὰ διότι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Στέψεως ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας γίνεται, λέγει, Θεὸς, ἐπομένως ὅλους τοὺς ἄλλους βασιλεῖς ἢ μὴ βασιλεῖς, τοὺς θεωρεῖς δὲν τοὺς πέρνει νὰ φάνε μαζύ του σ' τὸ τραπέζι· ἀλλὰ τοὺς βαζεῖ καὶ τρῶνε σ' τὰ πόδια του, καὶ αὐτὰ τὰ πράγματα, λέγει, κάνεις ἡγεμὼν δὲν τὰ σηκόνει· κατὰ συνέπειαν οὔτε ὁ Γεώργιος οὔτε ἡ "Ολγα. Δὲν ξεύρομεν κατὰ πόσον ἡ ἐκ τῆς αὐλῆς βεβαίως προερχομένη αὐτὴ ἐξήγησις, καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον ἐν τῷ δημοκρατικοαυλικῷ Αἰώρι εὑρίσκουσα φιλοζηνίαν, ἔχεται ἢ δὲν ἔχεται ὑποστάσεως. Μᾶς ἔρχεται πολὺ δύσκολον νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας προσκαλεῖ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν στέψιν του, διὰ νὰ τοῦ κάμη τὸ καπλι-

σε νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὴν οὐρλιάζουσαν ἀπὸ πόνον σύζυγόν του, ἥτις ἦτο ἀκόμη εἰς τὸν μέρος ὃπου εἶχε πέσει. Πολλοὶ ἥσαν γύρω της. Συνελθοῦσα ἡ δυστυχίης γυνὴ κατείχετο ὑπὸ φρικαλέων σπασμῶν, ἀπέσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, κτυποῦσε τὸ πρόσωπόν της. Τὸ δάσος ἀντηγοῦσε ἀπὸ τὰς κρυμμάτες, τοὺς θρήνους, τοὺς δλοιλυγμούς. Οἱ θυγατέρες τοῦ δύναμιν δένεις τὴν ἀγκάλην τους καὶ περισφίγξας εἰς τὸ εὔρον στήθος του τὴν περιποιεῖτο τρυφερῶς. Ἡ νευρικὴ κρίσις κατηνύσθη βαθύτερον, καὶ οἱ ἐπανειλημμένοι λυγμοὶ τὴν ἀνεκούφισαν.

Ο Ιερώνυμος δὲν ἐσκέφθη πλέον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἔργον, οὔτε θυμήθηκεν ὅτι εἶχεν ἀφῆσει βρθῆν μεγάλην φυγὴν, κοπεῖσαν μέχρι τῆς καρδίας. Οἱ βαρχίστες τοῦ δυστυχοῦς δὲν ἐκινούντο ἀπολέσας τὸν μικρὸν του Ιωάννην δὲν εἶχε πλέον δύναμιν. Τὰ μεγάλα τῶν B σγίων δέσση ἐμελλον νὰ στερηθῶσι μετ' ὀλίγον ἐνὸς τῶν ζυγίων τόμων.

Αὐτὸς κατηφής, ἐκείνη κλαίουσα, καὶ οἱ δύο τους ἀπηλπισμένους ἐπανῆλθον εἰς τὸ χωρίον, παρακολουθούμενοι ὑπὸ τινῶν φίλων, οἵτινες πρῶτοι ἐσπευσαν νὶ συμμερισθοῦν τὴν θλίψιν των. Γενικὴ ἥτον ἡ ἀπόγνωσις εἰς τὸ χωρίον Βουλβάν, διετέλεσθαι τὸ συμβάν, πάντες δὲ, ἐπειδὴ ἡγάπων τὸν Ταθουρίνον καὶ τὴν σύζυγόν του, ἐνέθησαν ἐπὶ τῷ δυστυχήματι καὶ ἔξεδηλωσαν τὴν συμπάταιάν των παντοιότροπάως.

Παρευθὺς ὅλα τὰ πυροβόλα ἐπληρώθησαν, μικρὸς δὲ στρατὸς κυνηγῶν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ιερωύμου, μετέβη εἰς τὸ δάσος πρὸς ἀναζήτησιν τῆς λυκαίνης. Δὲν ἥλπιζαν βεβαίως νὰ σώσουν τὸν μικρὸν Ιωάννην, ὁ ὅποιος βεβαίως εἶχεν ἥδη κατασπαραχθῆ ὑπὸ τοῦ ἀγρίου θηρίου, ἀλλ' ἔπειπε νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ ἀθῶν θῦμα καὶ νὰ προλάβωσιν ἀλλο παρόμοιον δυστύχημα. Αντὶ δὲ πάσης θυσίας τὸ τρομερὸν ζῶον ἔπειπε νὰ φονευθῇ.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἤρευνήθη τὸ δάσος καὶ ἀλληλοδιαδόχως πάντα τὰ πέριξ δάστην περιμέτρῳ δύο ἢ τριῶν λευγῶν. Οὐδὲν εὗρον. Η λύκαινα εἶχε γίνει ἀφαντος.

Ο δὲ μικρὸς Ιωάννης;

Ο Ιερώνυμος ἔθεσε γύρω τοῦ πίλου του πλατεῖαν πένθιμον ταινίαν καὶ ἡ Λουζάκη ἐμαυροφόροςτε.

Ἐν τῇ ἐνοριακῇ ἐκκλησίᾳ ἐτελέσθη ἐπικήδειος τελετὴ, εἰς ἥν παρέστη δῆλος ὁ λαός τοῦ Βουλβάν καὶ τῶν πέριξ δήμων. Τὸ πρακτικὸν δὲ τοῦ θυγάτου τοῦ παιδίου κατεχωρίσθη ἐν τῷ ληξιαρχικῷ βιβλίῳ τοῦ Δημαρχείου.

«Κατὰ τὸ 1854, κατὰ μῆνα Μάρτιον, παιδίον δέκα καὶ δεκτὸ μηνῶν, καλούμενον Ιωάννης, οὗτος τοῦ Ιερωύμου Ταθουρίνου καὶ τῆς Λουζάκης Ζολή, συζύγου του, κατοίκου τοῦ χωρίου Μαρεῖδη, εἶχε τωράντι ἀρπασθῆ ὑπὸ λυκαίνης. Τὸ δύσυνηρόν καὶ τρομερὸν τοῦτο συμβάν ἐποίησε μέγαν κρότον εἰς πᾶσαν τὴν ἐπαρχίαν. Πᾶσαι αἱ ἐπαρχιακαὶ ἐφημερίδες

μέντο νὰ τὸν βάλῃ νὰ φάγη μαζὸν μὲ τοὺς ὑπηρέτας του. Ἀλλ' ἐὰν πράγματι ὁ Αἰών ἔχει δίκαιον, ἀν τὴν ἡμέραν τῆς Στέψεως του ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας κάμηρη σὸν Θεόν ἐπομένως δὲ καὶ τρώγει σὰ Θεός, τότε ὅλη ἡ στέψις εἶνε ἔνα εἶδος παραστάσεως, εἰς ἥν ὡς ἀρχικωμῳδὸς πρωταγωνιστεῖ ὁ Αὐτοκράτωρ, καὶ ὅπως εἰς μερικὲς κωμῳδίας τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον τρώγει ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ ἀν τύχη καὶ διασιλεὺς ἡ ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τὸν βλέπει καὶ τρώγει χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίωσιν νὰ συμφάγῃ καὶ αὐτὸς, οὗτος καὶ εἰς τὴν Στέψιν οἱ ἡγεμόνες, οἵτινες ἡθελον παρευρεθῆνεις τὴν φαντασμαγορίαν αὐτὴν τῆς ἀποθέωσεως του Τσάρου δὲν δύνανται νὰ ἔχουν τὴν ἀξίωσιν νὰ συμφάγωσι μὲ τὸν πκριστάνοντα τὴν ὄρα ἐκείνη τὸν Θεόν ἀρχικωμῳδὸν Τσάρον. Συμπεραίνομεν λοιπόν, ὅτι διασιλεὺς καὶ διασιλιστα, ἀν δὲν φοβοῦνται τὰς βούβας, δύνανται νὰ παρασταθοῦν εἰς τὴν τελετὴν, ως θεαταί.

Ως νὰ μὴν ἔρκουν αἱ λοιπαὶ ταλαιπωρίαι τῶν ἐμπόρων ἐν τῷ τελωνείῳ Πειραιῶς ἐσχάτως προσετέθη καὶ ἀλληλούχῳ μικροτέρᾳ. Ἐπὶ τινα καιρὸν παρατιθέντος του Ταμίου κ. Κοινούλην, ὁ γραμματεὺς διειθύνων τὸ Β' τμῆμα τῆς εἰσαγωγῆς κ. Γραμουντάνης, μετετέθη εἰς τὴν θέσιν του ταμίου, τὸ δὲ Β' τμῆμα μένει κενὸν καὶ ὡς ἐκ τούτου ὅλη ἡ ἐργασία διηλητὴ η θεωρησις καὶ καταχώρισις ὅλων τῶν διασαφήσεων μένει ἐκτελουμένη ὑπὸ του Α' τμήματος καὶ μόνου. Συνέπεια τούτου εἶναι, ὅτι μὲ δῆλην τὴν ἱκανότητα καὶ καλὴν θέλησιν τοῦ γραμματέως δὲν δύνανται οὔτος ν' ἀρκεση, ὥστε ἐπισωρένονται διασαφήσεις ἐπὶ διασαφήσεων, 30 δὲ, 40 καὶ 50 ἐνίστε ἐμποροι περιμένουν πρὸ τῆς θυρίδος του γραφείου ως ἀλλο βάπτισμα του Σιλωάμ πότε νὰ ἔλθῃ η σειρά των νὰ λάβωσι τὴν διασάφησίν των καταχω-

ρημένηνώστε νὰ προθῶσιν εἰς τὸν τελωνισμὸν τῶν κιβωτίων των. "Αμα δὲ ὡς τύχη διλίγον ζωηροτέρα συγκεντρωσις πραγματειῶν, καθὼς κατὰ τὰς ὄρεσις τοῦ Γαλλικοῦ ἡ Αὐστριακοῦ ἀτμοκινήτου τότε κατατίθενται αἱ διασαφήσεις τὴν Πέμπτην φερ' εἰπεῖν, καὶ μόλις τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν δηλ. τὴν Παρασκευὴν κατορθώνει ὁ δυστυχὴς ἐμπορος ν' ἀπαλλαγῇ τῆς φρουρᾶς ἦν ὑποχρεούται νὰ κάμη πρὸ τῆς θυρίδος τοῦ δυστυχοὶς ὑπαλλήλου.

Ο κ. Νικούργος τῶν Οἰκονομικῶν τὸ γνωρίζει τὸ ἀτοπον αὐτό; καλὰ θὰ ἔκαμε νὰ λάβῃ φροντίδα νὰ τὸ θεραπεύσῃ διότι καὶ οἱ ἐμποροι δὲν εἶναι μικρὸν μέρος τῶν φορολογουμένων.

Πρὸ τινων ἡμερῶν βλέπει τις ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἄμαξαν ἐν διχήματι λεωφορείου κλειστήν, καὶ κιγγλιδωτὰς θυρίδας, ἡνιοχούμενην ὑπὸ χωροφύλακος παρ' ὃ κάθηται ἐνωμοτάρχης. Η ἄμαξα αὐτὴ ἐνθύμητην ἡμίν τὰς ἐν Εύρωπῃ πρὸς μεταφορὰν τῶν ὑποδίκων ἡ καταδίκων ἄμαξας, αἱ τινες ἔκει καὶ αὐταὶ ἀκόμη εἶναι κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἀπομονώσεως. Πληροφορθέντες περὶ αὐτῆς ἡκούσαμεν ὅτι ἀνήκει τῇ Μοιραρχίᾳ, χρησιμεύοντα πρὸς μεταφορὰν τῶν ὑποδίκων ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτικῶν φυλακισμένων, οὐα μὴ διέρχωνται πεζῇ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως.

Εὗγε τέλος ὅτι ἐλίφθη μέτρον διπερ ἀπαλλάξσει τοὺς δυστυχεῖς ὑποδίκους ἡ καταδίκους τοῦ νὰ σύρωνται, ἐνίστε τε καὶ δεδεμένοι διὰ σχοινίων ἡ ἀλύσεων, ἔξευτελίζομενοι πρὸ τῶν ὄμράτων τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν. Ἀλλ' ἀν τοῦτο ἐκρίθη ἀναγκαῖον διὰ τοὺς δῆλους στρατιωτικοὺς, πόσον μᾶλλον εἶναι δίκαιον νὰ ληφθῇ φροντίς καὶ ὑπὲρ τῶν πολιτικῶν ὑποδίκων ἡ καταδίκων, οὓς ἐνίστε βλέπομεν συρμένους δεδεμένους ἀπὸ του Νενδρεστὲ εἰς τὸ Κακουργοιδεῖον ἢ τὸ Πλημμελειοδικεῖον ὑψισταμένους τὴν χλεύην καὶ

ἀφηγήθησκαν αὐτὸ μετὰ λεπτομερείας, ἐν δὲ Παρισίοις πᾶσαι αἱ ἐφημερίδες; ἀνεδημοσίευσαν αὐτὸ ἐν τῇ στήλῃ τῶν διαφόρων.

"Οτε δὲ ἀγριάνθρωπος ἐνεφανίσθη ἐν τῷ δάσει του Μαρέϊ, οἱ χωρικοὶ θυμήθηκαν τὸ δράμα του Βουλβάν, τὸ δηποτὸν πόλλοι μεταξὺ αὐτῶν δὲν εἶχον λησμονήσει. Ο ἄγριος, τὸν διποτὸν ὑπελόγιζον ώς ἔχοντα ἡλικίαν δέκα ὥρα μέχρις εἴκοσιν ἐτῶν, εἶχεν ἀκριβῶς τὴν ἡλικίαν, ἦν ἡθελεν ἔχει σχεδὸν κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν διαδεκτὸν τοῦ Ιερώνυμου Ταβουρίνου. Η σύμπτωσις αὕτη παρείχειν ἀξιόλογον ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἐραστὰς τῶν θαυμάτων.

— Ρωτάτε ποιός εἶναι δὲ ἀγριάνθρωπος κ' ἀπὸ ποὺ ἔρχεται; εἶπεν δὲ ἀγριάνθρωπος εἶνε διαδεκτὸν τοῦ Ιερώνυμου Ταβουρίνου ἐκ Βουλβάν, ποὺ τὸν ἀρπάξει μιὰ λύκαινα δταν ἵτο δεκχοκτὼ μηνῶν.

Οὐδὲν κατ' ἀρχὰς ἡθελον νὰ ἀκούσωσι τέλος οὐμως συνήνεσαν νὰ ἐπιστήσουν τὴν προσοχὴν των.

— Λογαρίστε νὰ δητε τι ἡλικίαν θὰ εἶχε σήμερα διαδεκτὸν τοῦ Ιερώνυμου Ταβουρίνου; Δέκα ἐνέα ἐτῶν καὶ ἑξ μηνῶν, ἐπειδὴ τῷ 1845 εἰς ἡλικίαν δεκκοκτὼ μηνῶν γίνεται τὸν ἀρπάξει καὶ τὸν ἔφερε τὸ δάσος. Λοιπὸν ὅσοι εἰδῶν τὸν ἄγριον δὲν τὸν κάνουν παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι ἔτη.

— Επὶ τούτου ἵτο δύσκολον ν' ἀντιλέξῃ τις.

— Οπως κ' ἀνέχῃ τὸ πρᾶγμα, προσέθετεν εἰς τῶν πε-

πεισμένων, θερμὸς διαδότης τῆς γνώμης, ἐγὼ γνώρισα καλὰ τὸν ξυλοτόμον του Βουλβάν, μπορῶ νὰ καυχηθῶ ὅτι πολλαῖς φοραῖς ἔστηξα τὸ χέρι του. Ο ἀγριος εἶνε δυνατὸς ὡς διερώνυμος, τὸν διποτὸν τρομερὰ μοιάζει. Εἶνε τὸ παιδί του Ιερώνυμου Ταβουρίνου ξυλοτόμου τοῦ Βουλβάν.

Οι ἀκούοντες τελευταῖς παραδέχοντο τὰς τοσούτῳ εὐγλώττους ταύτας διαβεβαιώσεις. "Οσοι δὲ ἔχονται δὲν ἡθελον νὰ πεισθῶσιν ἀκόμη ἔκινουν τὴν κεφαλήν.

— Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀδύνατο τὸν Γιάγκο ἔφαγε η λύκαινα.

— Εἶναι ἀλήθεια, καὶ στὸ Βουλβάν εἶχε πιστεύθη ὅτι τὸ παιδί τὸ ἔφαγε διαδεκτὸν τοῦ λύκου, ἀλλὰ καὶ δὲν βεβαιώθη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ἀν καὶ ἔκαμπαν ἄντι τὸ δάσος, δὲν εὑροῦνται κοκκαλάκι του παιδιοῦ. Αὐτὸ πῶς τὸ λές;

— Πάσι νὰ πῆ πῶς διαδεκτὸν τοῦ λύκου δὲν ἔφαγε τὸ παιδί.

— Εννοεῖται.

— Τότε λοιπὸν γιατί τὸ πῆρε διαδεκτὸν τοῦ λύκου; Γιὰ τὸ μαῖρο του μάτι;

— "Α!" Ήξευρα πῶς θὰ κάμης αὐτὴ τὴν ἔρωτησιν. "Η λύκαινα δὲν ἵτο τόσον ἀγρία, οὐτε πεινούσε τόσον πολὺ διποτὸς δὲν θέλουν νὰ ποῦνε. Εἶχε γεννήσει ἐντὸς θήμων καὶ ἡ πῆγε τὸν μικρὸν εἰς τὴν τρώγλην της γιὰ νὰ τὸ κατακομματίσῃ καὶ τὸν δώσῃ φαγὴ στὰ μικρὰ της. "Αλλ' ἐνῷ αὐτὸ

τὴν περιφρόνησιν τῶν συναντώντων αὐτοῖς ἀνὴ τὰς ὁδοὺς, ἐν ᾧ οἱ περισσότεροι τούτων μετά 2 ή 3 ὥρας κηρύσσονται ἀθῶι καὶ ἔξερχονται εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας· ὅπως εὑρέθη τὸ μέσον νὰ ἐφοδιασθῇ ἡ Μοιραργία μὲ τοιοῦτο λεωφορεῖον διὰ τοὺς στρατιωτικούς ἃς ἐφοδιασθῇ ἡ ἴδια ἢ ἄλλη τις ἀρμοδίᾳ ἀρχὴ διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν πολιτικῶν κρατουμένων. Καλὸν δὲ ἦθελεν εἶναι ἀν κατασκευασθῆ τοιαύτη τις ἄμαξα, ἡ θυρὶς τοῦ διπισθίου μέρους διεστρέφονται ἐν αὐτῇ νὰ εἶναι ἐντελῶς κλειστή, ὅστε νὰ μὴ βλέπωσιν οἱ ἐντὸς αὐτῆς καθήμενοι τοὺς ἔξω οὐδὲ τ' ἀνάπαλιν. Ἡ ἄμαξα δέον νὰ φωτίζηται καὶ ἀστρίζηται ἐκ τοῦ ἄνω μέρους δηλαδὴ τῆς ὁροφῆς οὕτως εἰπεῖν.

ΔΥΩ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ἐλάβομεν ἐξ Ἀλεξανδρείας τὰ πρωτότυπα δύο ἐκθέσεων πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων Ἐπιτροπήν. Νομίζει τις ὅτι τὰ ἔχει γραμμένα ὁ Βερβέρης τοῦ Παληανθρώπου. Ομως εἶνε γνησιώτατα. Τὰ παραδίδομεν εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν εὐθυμίαν.

**Μὲ συγχωρεῖτε—Παράπονον—Εἰς τὸν κύρον
Δ. Στεφάνου.**

Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως ὑμῶν Γεωργίου Α' καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου καὶ τῆς πίστεως παρακλοῦμεν τὴν τιμητὸν σας ἄμα σᾶς παρουσιασθῇ εὐκερία ἔξετάσται καὶ δικάσται καλῶς κατὰ τὰ τελευταῖα συμβάντα τὴν τυρανίαν, τοὺς φαπισμοὺς, τοὺς φόβους, τοὺς

ἀγανακτισμοὺς καὶ τὰ βάσανα τὰ ὅποια ὑπέφερον ὁ δυστηχὸς ἀπὸ τὴν κατοικίαν μου ἔως ὅτου νὰ σοθῶ εἰς τὴν ἐλληνικὴν φρεγάτα· Ἐλλὰς μὲ σριζαν τὸν δυστηχὸν ἀπὸ ἔξι καὶ περίπου μέτρα ψύσης, καὶ ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν μου ἐμβῆκα εἰς ἓνα πηγάδιον διὰ νὰ ἀποθάνω καὶ μὲ ροσφαίτια ἐγιλύτωσα τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου ἀπὸ τοὺς κακούργους ὡς ἴδια πάθη τοῦ Χρηστοῦ· (ἀκολουθεῖ.) πρῶτον μὲν μάρτυρα ἔχω τὸν Θεόν καὶ δεύτερον δικρόρους πολίτας θαγενεῖς τε καὶ εὐρωπαίους ἔχω καὶ ἐπίτροπον τὸν κύριον Ιωάννην Χαριτάτον ὅπως βεβαιώσῃ τὰ δίκαια μου πρὸς ἵκανοποίησιν τοῦτο δὲ γνωρίζω ὅτι ἡ τιμητὸν σας ἡσθαι ὁ μοναδικὸς πατὴρ τοῦ δικαιου. καὶ νὰ μὲ συγχωρῆται.

τούτο μόνον γνωρίζω παρὰ Θεοῦ διε τὸν ὑπάρχων ὡς δῶρον εἰς τὸν κόσμον καὶ ὅτι ἔχανα γεννήθη ἐκ δευτέρου μάλιστα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν. (Ἄδεια τῷ Θεῷ.)

ἐ ταπεινός καὶ δοῦλος σας
Γεώργιος Στεφανίδης
ὁ ἐκ Μηλιῶν τοῦ Βώλου

ΕΚΘΕΣΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ
ἐκ Μηλιῶν τοῦ Βώλου
Πρὸς τὸν κ. Στεφάνου

Γεώργιος στεφανίδης ἔμπορος παντοπόλις Ἑλλην ἡλικίας ἔξηκοντα ἐτῶν· ἔχον παντοπόλειον καὶ ἐπάνω κατικείαν ἱκανα εἰς τὴν ὁδὸν Γιγιέρα ιδιοκτησίαν ὅστα ἀλη μιγέου κατεριμόθην κατακράτος ὁ δυστυχὸς ἥμουν ἀσθενεῖς καὶ ἐδυσκολέσθομουν διὰ νὰ ἀναγκωρήσω καὶ δὲν ἥλπιζα ποτὲ· νὰ πάθω ἀπὸ τοὺς γιτόνουσμου ἐν τοιοῦτον μαρτύριον ἀπεναντίας ἥλπιζα παρηγορίαν ὕστερ ν ἀπὸ ἔνδεκα ἔτη διοῦ ἐργάζομαι εἰς τὴν Ἀλεξανδρεία μακρὰν τῆς πατρίδος

πτετο πλέον τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του, ἐπειδὴ τῶν παιδίων ἡ μνήμη εἶνε τόσον ἀσθενής. Εἶχεν ἀφοσιωθῆ εἰς τὴν λύκαιναν, ἡτις τὸν υἱόθετης καὶ τὸν ἥγάπα ὅσῳ μπορεῖ λύκαινα ν' ἀγαπήσῃ τὰ κουτάβια της.

Ἐνὶ λόγῳ ἰδοὺ πῶς ὁ Ιωάννης Ταβουρίνος, υἱὸς τοῦ Ἱερωνύμου Ταβουρίνου καὶ τῆς Λουΐζας Ζολῆς ἐκ Βουλβάν ἀνετράφη ἀπὸ τὴν λύκαινα, ἡτις τὸν εἴχε πάρει γάλα νὰ τὸν κάμηται φργή εἰς τοὺς λυκιδεῖς της. "Ἔτοι ὁ Γιάννης μεγάλωσε μέσα σ' τὰ δάσος, μαζὶ μὲ τὰ θηρία, τὰ ἐποια ποτὲ δὲν τοὺς ἥλθε στὸ νοῦν νὰ τοῦ κάμουν κακό.

Οἱ ἀπιστοι, οἱ σκεπτικοὶ ἡρκέσθησαν τελευταῖον νὰ υψώσωσι τοὺς ὄμοιους καὶ νὰ γελάσουν, ἡ δὲ ἱστορία τοῦ Ιωάννου Ταβουρίνου καὶ τῆς λυκαίνης, πολλάκις ἐπαναληφθεῖσα, ἐγένετο δεκτὴ ὡς ἀληθῆς παρὰ τῶν περισσοτέρων.

"Ἐκτοτε ἐπαυσαν νὰ τὸν ὀνομάζουν ξένον τοῦ δάσους, τὸν δρομέα τῶν δασῶν, καὶ τὸν ὀνόμασαν Λυκογιάννην. Βεβαίως τὸ συναξάριον τοῦ ἀγριανθρώπου ἐξετέθη εἰς Βολβάν καὶ μηκούτερον ἀκόμη. Ἀλλὰ τότε διατί ὁ Ιερώνυμος Ταβουρίνος καὶ ἡ συζυγός του δὲν ἐσπευσαν εἰς τὸ δάσος του Μαρέικ νὰ βεβαιωθοῦν ἐν ὁ λυκογιάννης ἡτο ὁ υἱός των;

(Ἀκολουθεῖ)

πήγαινε γιὰ θῆμα, ἐνας δασοφύλακας τυχαίως εἰσελθὼν εἰς τὴν τρώγλην της καὶ εύρων τὰ παιδιά της τὰ πήρε μαζύ του.

Ἡ λύκαινα μὴ εύρισκουσα τὰ μικρά της ἤρξατο ὠρού μένη.

Ἐν τῇ ὁδίνῃ της μὴ ἔχουσα πλέον μικρά, νὰ τοὺς μοιράσῃ τὸ θῆμα, τὸ ὄποιον ἔφερε, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸ καταβροχθίσῃ μόνη της. Τὸ ἄφιτο λοιπὸν ἐπὶ τῆς κοιτῆς τῶν λυκιδέων καὶ πλάγιασε κοντά του παρ' αὐτῷ ἐκεῖλουσα ὑποκώφους ὠρυγμούς.

Βεβαιαὶ ὁ μικρὸς Γιάννης θὰ ἔκλαυσε πολὺ ζητῶν τὴν μητέρα του. Ἐν τούτοις δλιγχτερον φοβώτανε τὸ θηρίον, τὸ ὄποιον ἀντὶ νὰ τὸν κακοποιήσῃ τὸν κύττακε μέστη τὰ μάτια γλυκὰ γλυκὰ καὶ σὰ νὰ πονοῦσε.

Τὸ βράδυν ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ κρυδόη, καὶ γιὰ νὰ ζεσταθῇ κουβερτίσθηκε πάτω ἀπὸ τὴν λύκαινα, ἡ ὅποια ἀνοίξε τὰ ποδάρια της καὶ τὸ ζέσταινε ἀπὸ κάτω της. Ἐπειτα ἤρχισε νὰ πεινᾷ. Ἀλλὰ ὁ Γιάννης ποῦ εἴχε βυζάκει κατσίκα δὲν δυσκολεύθη νὰ βυζάκη καὶ λύκαινα. "Οταν βυζάκις, αὐτὴ τὸ ἔγλυφε, δὲν εἴχε πιὸ ἀγριάδα θηρίου, τὸ περιποιούτανε σὰ παιδί της, τὸ περνε πάντα μαζί της, τὸ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ ρύγχος της καὶ πρόσεχε νὰ μὴ τοῦ κάμη τὸ παραμικρόν.

Ἐεδομάδες, μῆνες παρῆλθον καὶ ὁ Ιωάννης δὲν ἐσκέ-